

Rose

เชิฅร่ำสุรา

将进酒

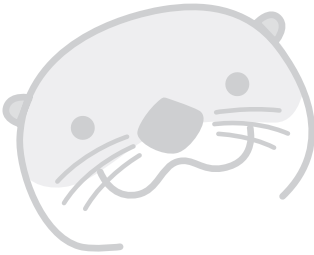
เล่ม 6

唐酒卿 ถังจิวซิง

เขียน

กอหญา

แปล

ก าร อ ่าน คื อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

เชิฅร่ำสุรานี้รืฅมกองไฟอ่านตัวหนังสือไม่กับรทัดนั้น ความปวดร้าวในใจสลายหาย

แปรเปลี่ยนเป็นรสชาติขมปนหวานจากการถูกคิดถึง

เวลาปิดประตูห้องหลับใจนอนอยู่บนแฅงอกเขาเชิฅร่ำสุราก็ดี เมื่อไม่มีเขา

ต่อให้เตีฅยนั้นดีเพียงใดหลับใจก็นอนไม่หลับ มีอีกข้างของเชิฅร่ำสุราก็ดี

หิฅบสุราหมาถึงสิ่งขึ้นมาและจิบอีกหนึ่ง ราตรดความรู้สึกนั้นลงในโพรงอก

ป้องกันมิให้ตัวเองแสดงออกมาเกินไป เขาดีมีไปพลางอ่านจดหมายไปพลาง

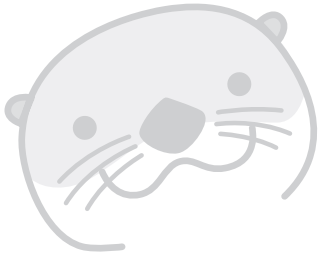
— ถังจิวซิง

หนังสือคุณภาพ
โดยอริฅนกรัฅป

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดก็เดินทางมาถึงบทสรุปสุดท้ายของเรื่องราวต่างๆ หมาป่าน้อย
ที่เคยถามอาจารย์กลางสายลมว่า “ความปรารถนาคือสิ่งใด” กลายเป็นบุรุษ
ที่มีครอบครัวเสียแล้ว จากศัตรูกลายเป็นคู่รักที่อยู่เหนือผู้คนในได้หล้า
นับจากนี้เส้นเจออชนก็จะได้อยู่กับเซียวฉือเหยาไปจนอายุร้อยปีในสถานที่
ที่ไม่มีใครเอื้อมถึงตามที่เขาปรารถนา

กดลอจ่อแป
Rose

จากใจผู้แปล

“ร่ำสุรา” กันมาถึงที่สุดท้ายแล้ว บอกได้คำเดียวว่าร่ำสุรายังไม่แผ่ว
ลงเลยแม้แต่หยดน้อย

ในเล่มสุดท้ายนี้ นักอ่านทุกท่านจะได้พบคำตอบที่ขบคิด คาคาเด
กันมานาน รับรองว่าเป็นคำตอบที่ทุกท่านคาดไม่ถึงแน่นอน

สำหรับ *เชียวร่ำสุรา* ต้องบอกว่าเป็นนิยายแนวการเมือง ซึ่งไหวชิงพริบ
เพียงไม่กี่เรื่องที่ก้อหย้ากลับไปอ่านซ้ำ เพราะรู้สึกว่ายังเก็บรายละเอียด
ต่างๆ ไม่ครบ และก็นำแปลกที่ย้อนกลับไปอ่านแต่ละครั้ง มักจะได้เห็น
แง่มุมที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเสมอ

หากใคร “ร่ำสุรา” จนครบทุกไหแล้ว อยากให้ลองย้อนกลับไปชิมสุรา
ตั้งแต่ไหแรกใหม่อีกครั้งนะละ สุรายังคงเดิม แต่รับรองว่ารสชาติ อารมณ์
และความรู้สึกจะลุ่มลึกมากยิ่งขึ้นแน่นอน

ก้อหย้า
ผู้แปล

จากใจผู้เขียน

祝 : ขออวยพรให้

新年 顺意

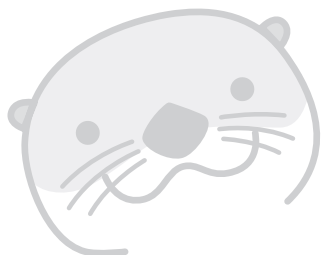
ปีใหม่นี้ราบรื่นสมปรารถนา

快乐 阅读

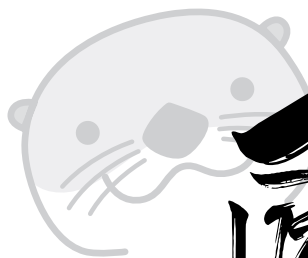
มีความสุขสนุกกับการอ่าน

阅读乐

ถึงจุ๊ซิง =พ:

将
决
酒
后
狂
歌

ยามใจว้าสามเค่อ เมฆดำบดบังดวงจันทร์

หลังจัดกระบวนทัพเสร็จทหารม้าเปียนซาก็ถอนกองหน้าออกเปลี่ยนเป็นกองกำลังฝีมือดีที่บุกโจมตีระลอกแรก คบไฟที่พวกเขาชูขึ้นมาพลันดับลง กลองทรงกระบอกที่ตั้งมาตลอดคืนก็หยุด นอกเมืองตวนโจวพลันตกอยู่ในความมืดมิด เมื่อไม่มีคบไฟส่องสว่าง มีธนูบนกำแพงก็มองเห็นฝั่งตรงข้ามของคูเมืองไม่ชัด ทหารสอดแนมได้ขึ้นไปบนหอสังเกตการณ์ที่เหลือนอยู่ ทำใจกล้าเหยียบราวกัน สะเงื่อคอมองสำรวจบนที่สูง

“เห็นไม่ชัด” จอนผมของทหารสอดแนมมีเหงื่อไหลไม่หยุด เขาทำสัญญาณมือบอกทหารบนกำแพง “มืดเกินไป!”

การจู่โจมอย่างหนักด้วยปืนใหญ่คานเตียวและเครื่องยิงหินหยุดแล้ว นอกจากเสียงก๊อบแท่ม้าที่กระจัดกระจาย ภายในเมืองก็ไม่ทราบข่าวคราวอะไรอีก ทหารรักษาการณ์ผ่อนฝีเท้าให้เบาลงท่ามกลางความเงียบที่หาได้ยากยิ่งนี้ คล้ายกลัวจะทำให้บางอย่างตื่นตัว พวกเขาลุกขึ้นยืนตรงตำแหน่งของตัวเอง มีลางสังหรณ์ว่าพายุรุนแรงกำลังจะมาเยือน

ทหารรักษาการณ์ในทางลัดเริ่มถอยออกมาข้างนอกพร้อมลากศพออกมาด้วย เปิดทางให้ทหารม้าเลื้อยแพร่ น้ำสะอาดสดลงบนพื้นหินราดรดก๊อบแท่ม้า สะล้ากลิ้งควาเลือดเข้มข้นออกไป

ทหารม้าเปียนซาที่ยืนเรียงแถวหน้ากระดานเคลื่อนไหวแล้ว พวกเขาต้องผ่านกระดานข้ามที่พาดอย่างมั่นคง รวมตัวเป็นกำแพงหน้าประตูเมือง หลังการหยั่งเชิงหลายครั้ง พวกเขาก็สามารถจับทางทหารม้าเลื้อยแพร่ได้ การจะรับมือกับเข็มเหล็กได้พวกเขาต้องรวมตัวกันเป็นก้อนอิฐและทุบมันให้แหลกลาญ!

ทหารรักษาการณ์บนกำแพงไม่กล้าเซ็ดเหงื่อ ลูกกระเดือกของพวกเขาขยับไปมาขณะฟังเสียงก๊อบเท้าม้า นับถอยหลังในใจพร้อมกัน

ทหารม้าเปียนซาวิ่งมายังคูเมือง ก๊อบเท้าม้าของทหารม้าเปียนซาอย่าลงบนกระดานข้ามแล้ว เสียงอึกที่กพลันดังก้องไปทั่วคูน้ำ

ตอนนี้แหละ!

ทหารรักษาการณ์โบกธง ตะโกนเสียงดังแหบแห้ง “ดัน...!”

ก้อนหินหนักบนกำแพงกลิ้งลงมาตามทางไม้ขนาดเล็ก ส่งเสียง “กลุกกลัก” ตอนอ้อมทางเล็กแคบ กระแทกขอบและลอยกระเด็นออกไป ตกกระแทกบริเวณเหนือคูน้ำเหมือนหยดน้ำฝน เหล่าทหารม้าเปียนซาที่ซ่อนตัวอยู่ในความมืดไม่อาจต้านทานการจู่โจมจากข้างบนได้ ถูกหินหนักกระแทกจนคนหงายหลังอาชาล้มลง กระดานข้ามขาดไปกว่าครึ่งทันที ทหารม้าเปียนซาหนีไม่ถ่วงตกลงไปในคูน้ำ

ประตูเมืองเปิดกว้าง เลื่อนเจ้าชวณเป็นทัพกลาง เฉียวเทียนหยากับเฟยเซิงเป็นปีกสองข้าง สามกองกำลังพุ่งออกไปพร้อมกัน กระบวนทัพของทหารม้าเปียนซาที่ยามนี้กระจัดกระจายมีช่องโหว่ไม่ถ่วง ทหารม้าเลื้อยแพร่สบช่องก็โจมตี ฉีกทั้งกองกำลังบุกโจมตีของเปียนซาจนแหลกละเอียด

ทหารดันหินบนกำแพงถูกเปลี่ยนออกไป ผู้ที่เข้ามาแทนที่คือพลธนู น้ำมนต์ร้อนราดที่หัวธนูหุ้มด้วยปุยฝ้าย จุดไฟก่อนยิงลงไปยังล่าง ทหารม้าเปียนซาไม่มีธนูของทหารราบคอยคุ้มกัน ทั้งยังไม่มีชุดเกราะหุ้มกาย ธนูเพลิงเฉียดผ่านเสื้อผ้าก็ลุกไหม้ คูเมืองทั้งเส้นพลันสว่างโร่

ปีกขวาของเฟยเซิงยากระดานข้ามของเปียนซาพุ่งไปฝั่งตรงข้ามของคูเมือง เขาหมอบร่างกายลงครึ่งหนึ่งกลางลมแรง หวดแส้เสียนม้าขณะ

ตรงไปข้างหน้า ตอนผ่านตำแหน่งของอินซางก็เผลอตัวลงจากม้ากะทันหัน ใช้แขนข้างเดียวชักดาบของตาแก่ออก พอได้กำด้ามดาบของอินซาง เขาก็เอียงคอกออกแรงถูแก้มกับแขน เลียบดาบเล่มนี้ลงในฝักดาบข้างหลังของตัวเองที่ว่างเปล่า

เพยเซียงรั้งเชือกบังเหียนหันหัวม้า คบทะยานไปยังแท่นสงควันหมาป่าทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ต่อไป

ทหารม้าเปียนซาตระหนักรว่ามilitaryม้าเบานายหนึ่งกำลังฝ่าวงล้อมออกไปในความมืด ทหารม้าที่พวกเขาโยกย้ายมายังไม่ทันได้ถอดช่องโหว่นั้นก็ถูกเส้นเจ้อชวนที่ข้ามคูเมืองมาแล้วรุดคอกออกแรงลากไป กองกลางและปีกซ้ายของทหารม้าเลื้อยแพร่ล้นมาเพื่อคุ้มกัน พวกเขาหันหลังให้คูเมืองที่ลุกเป็นไฟ พาดฟันข้าศึกอย่างเต็มที่กลางฝนธนู

ทหารม้าเปียนซาที่ถูกใจมัจฉาจัดกระจายตั้งแถวใหม่อย่างรวดเร็ว กระนั้นทหารม้าเลื้อยแพร่ก็ไวมากเช่นกัน ทุกคนต่างอยู่บนอาชาเหมือนกัน ดังนั้นจึงไม่มีฝ่ายใดได้เปรียบ ต้องวัดกันที่ดาบใครไวกว่าเท่านั้น

เฉียวเทียนหยากุโลหิตกระเด็นใส่จนแทบมองไม่เห็นเค้าเดิม เขาใช้แขนเลื้อยเช็ดดาบ ผิวปากและตามเส้นเจ้อชวนไป

“ผู้จวิน” เฉียวเทียนหยาศีดดาบเสร็จ ถามว่า “ดาบข้าเล่มนี้ยังใช้งานได้อยู่หรือไม่”

เส้นเจ้อชวนตอบกลางคำคืนที่สะกดไปพระบิดาไปทั่ว “ไวเหมือนดาบหย่างซานเสีย”

แขนเลื้อยที่ขาดของเฉียวเทียนหยาศยให้เห็นแขนของเขา เขามิได้สวมแม็กกระบังเกราะแขน เหมือนดาบที่ไร้ฝักอย่างไรวางนั้น เขาเบี่ยงตัวกะทันหัน พูดยที่เล่นที่จริง “อย่าพูดกับหยวนจั่วเช่นนี้ จะเข้าใจผิดไปกันใหญ่ ข้าไม่ว”

“เช่นนั้นข้าก็รู้สิ” ฉับพลันดาบหย่างซานเสียที่เส้นเจ้อชวนถืออยู่ก็ยกขึ้นเฉียงๆ สักตดาบโค้งข้างหลังให้เฉียวเทียนหยาศ โลหิตสาดเต็มหน้าเฉียวเทียนหยาศท่ามกลางเสียงปาดคอ เขาพูดยอย่างสุขุม “ดีใจแทนหยวนจั่วยิ่งนัก”

ทหารม้าเลื้อยแพร่ข้างหลังคืนสู่ตำแหน่งเดิม เส้นเจ้อชวณไม่พุดอะไรอีก เขาลากดาบหย่างซานเสวีย หันหัวม้าและย่ำกีบเท้าม้าตรงไปทางปิ่นใหญ่คานเดี่ยวของพวกเปียนซา จากนั้นห้อยตะบึง

ชายฉกรรจ์ที่ทำหน้าที่ส่งข่าวในกองทัพเปียนซาวิ่งเร็วรี่ภายในกองกำลัง โบกธงผืนเล็กชี้ไปที่ปิ่นใหญ่คานเดี่ยว “ถอยปิ่น!”

แต่ทหารม้าเลื้อยแพร่เร็วเกินไป แมงป่องที่เฝ้าอยู่ข้างปิ่นใหญ่คานเดี่ยวคงค้อนเหล็กต้อนรับเส้นเจ้อชวณ เขากำดาบหย่างซานเสวีย จังหวะที่กำลังจะปะทะกับแมงป่องเขากลิ่งตัวลงจากม้าในฉับพลัน เฟิงท่าซวงอียกกีบเท้าหลบทันที เจตนาของแมงป่องที่คิดจะทุบสองเข่าของเฟิงท่าซวงอียิ่งทำให้หักไม่ประสบความสำเร็จ จึงสบถคำด่าภาษาเปียนซาตอนหมุนตัวว่า “ไอ้เจ้าเล่ห์...”

เส้นเจ้อชวณกระโดดลงบนพื้น แมงป่องรูปร่างสูงใหญ่กำยำเส้นเจ้อชวณเกาะหลังและไหล่ของเขา ใช้แขนข้างเดียวบังคับศีรษะให้เอียงจนเผยลำคอออกมา ดาบหย่างซานเสวียกดลงบนเนื้อตรงนั้นและปาดผ่านทวามือขวาอ่นแรง ครึ่งนี้เส้นเจ้อชวณจึงพลาด มิได้ตัดคอแมงป่องจนขาด

ลำคอของแมงป่องมีเลือดพุ่งออกมา ส่วนค้อนเหล็กยังคงกวัดแกว่งไม่หยุด เขาเปล่งเสียงหอบหนักที่ฟังดูไม่เหมือนคน พลังใช้มือข้างที่ว่างเอื้อมไปข้างหลังคว้าตัวเส้นเจ้อชวณ

หยดเลือดไหลลงมาจากกระดูกคิ้วของเส้นเจ้อชวณ เขาต้านแรงมหาศาล คมดาบที่ปาดไปแล้ววาดกลับไปอีกครั้ง เหมือนกำลังเชือดวัวหรือแพะอย่างไอย่างนั้น ใช้แรงเสียดสีบนคออีกฝ่ายจนขาดสะบั้น ความมุ่งมั่นที่จะเอาชีวิตอีกฝ่ายให้ได้ หากไม่ตายไม่ยอมเลิกวันนี้ทำเอาทหารม้าเลื้อยแพร่ข้างหลังหนึ่งศีรษะ

แมงป่องล้มลงกับพื้น ค้อนเหล็กและเส้นเจ้อชวณกระเด็นออกไป

เฟิงท่าซวงอียกกลับมาแล้ว เส้นเจ้อชวณลุกขึ้นและขึ้นม้าอีกครั้งเฉียวเทียนหาใช้ปลายเท้าเขี่ยค้อนเหล็กขึ้นมาและถือไว้ในมือ ทุบไปที่ขาตั้งข้างหนึ่งของปิ่นใหญ่คานเดี่ยวอย่างแรงกระทั่งแตกและหักทันที

ปืนใหญ่คันเดียวล้มเอนมาทางนี้

เสียงไม้ระเบิดดังอยู่ข้างหู เปลวไฟลุกไหม้ทันใด

เพยเซ็งถือคบไฟ ปีกขวามุกเข้าไปใกล้แท่นส่งควันหมาป่า เขาพนมหายใจออกมา ตอนลงจากม้าเซเล็กน้อย เขาใช้แขนอีกข้างเกาะขอบบันได จากนั้นวิ่งขึ้นข้างบนโดยใช้ทั้งมือและเท้าช่วย

ทหารม้าเปียนซาที่ไล่ตามถูกรั้งขณะพุ่งเข้าโจมตี ทหารม้าเลื้อยแพร่ข้างล่างพาดฟันกับพวกเขาอีกครั้ง

เพยเซ็งวิ่งขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงแท่นจุดไฟก็โยนคบไฟเข้าไป อ่างไฟที่แห้งสนิทลุกพริบ เขาถอยหลังสองก้าว เอ่ยว่า “สำเร็จแล้ว...”

ทหารรักษาการณ์บนกำแพงเมืองร้องไห้โฮออกมา ตะโกนลงไปเบื้องล่าง “ติดแล้ว!”

เพยเซ็งถอยหลัง เลื่อนเจ้าชุนพูด “ถอย!”

ไฟที่แท่นส่งควันหมาป่าลุกโชน รออีกครู่หนึ่งแท่นส่งควันหมาป่าทางทิศตะวันออกจะลุกไหม้ตามลำดับ เพยเซ็งกุมหน้าอก อยากจะเช็ดตา คิดไม่ถึงว่าลมที่พัดมาฉับพลันจะทำเอาเจ้าชุนสลิ่วพุ่ง ท้องฟ้าที่มีดครึ้มมาครึ่งคืนเริ่มแผลงฤทธิ์ น้ำฝนหลายหยดเป็นเพียงสัญญาณเตือนล่วงหน้าเท่านั้น ไม่รอให้ภายในเมืองตวนโจวได้ส่งเสียงยินดี พายุฝนก็กระหน่ำลงบนหน้าเพยเซ็งเหมือนน้ำเย็นที่ราดรดใส่เขา

ฝนตก

ไฟบนแท่นส่งควันหมาป่าเหมือนบุปผาประราบางที่ไหวเอนท่ามกลางพายุ ถูกหยดน้ำโจมตีจนเงยหน้าไม่ขึ้น เปลวเพลิงค่อยๆ หดเล็กลง

เพยเซ็งปราดไปหน้าแท่น ใช้มือบังฝนไว้ คำรามอย่างกราดเกรี้ยว “สวรรค์เฮงชวย!”

ตวนโจวที่ท้องฟ้าปลอดโปร่งมาหลายวันต้องเผชิญกับพายุรุนแรงแน่นอน เมื่อฝนกระหน่ำเทลงมา คูเมืองของประตูตะวันออกจะไม่ขาดน้ำชั่วคราว แต่แท่นส่งควันหมาป่าย่อมยากจะจุดไฟได้อีก

“ติด...ติดลิ่วะ...แหม่งเอ๋ย!” เพยเซ็งถูหินจุดไฟ ทว่าสายฝนที่มาเยือน

กะทันหันตกหนักเกินไป ทำเอาสองมือของเขาเปียกไปหมด

จุดไฟไม่ติดแล้ว

ฝนนี้ตกลงมาอย่างฉับพลัน ตกหนัก แต่ก็หยุดเร็ว ขอเพียง
ถอยกลับเข้าไปในเมืองชั่วคราวได้ก็ยังมีโอกาส

เส้นจ่อชวนตัดสินใจทันที ตวัดดาบไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
“ถอยกลับ!”

เพยเซียงสองตาพรำมัว เขาคิดว่าเป็นเพราะถูกน้ำฝนชะ เขาอุหิน
จุดไฟเหมือนคนบ้า มองสะเก็ดไฟที่ติดๆดับๆ

ตาแก่

เล็บของเพยเซียงที่หักไปตอนครูดประตูเต็มไปด้วยคราบเลือด เขา
มือสั่น วิ่งเข้าไปคุ้มฟางแห้งในอ่างไฟที่ยังดับไม่สนิท

การเป็นผู้กล้าช่างยากเหลือเกิน

เพยเซียงเบิกสองตาที่แดงก่ำ ดึงสมุดที่ใช้รับฟังและบันทึกออกจาก
อกเสื้อ ยัดมันเข้าไปในอ่างไฟ จากนั้นยื่นหน้าเข้าไปและใช้ปากเป่าลม
ล้าลึกคว้นจนแทบหายใจไม่ออก

...ชั่วชีวิตนี้ของข้า

เพยเซียงเป่าไฟดวงเล็กๆ นั้นเพื่อให้เปลวไฟลามเลียไปยังสมุดบันทึก
ทันใดนั้นเปลวไฟก็พวยพุ่งขึ้นมาเกือบเผาเส้นผมของเพยเซียง เขาล้มลง
กับพื้น ถ่มน้ำลายออกมาที่หนึ่ง

...เสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นครั้งนี้เท่านั้น!

คว้นหมาป่าที่ลูกโหล่มองสองครั้งเปลวเพลิงไม่สูงนักท่ามกลางสายฝน
ที่ตกหนัก แต่ก็เพียงพอแล้ว ประกายไฟเล็กๆ ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
สว่างขึ้น หลังจากนั้นแสงไฟนับไม่ถ้วนก็สว่างตามลำดับ ทอดยาวออกไป
จากแท่นส่งคว้นหมาป่า กลายเป็นมังกรยาวที่คดเคี้ยว ติดบ้างดับบ้างกลาง
สายฝนที่เทลงมา

เพยเซียงก้าวฉับๆ ไปหน้าแท่น เตรียมตัวกระโดดลงไป แต่เสียงที่จะ
ตะโกนออกมากลับติดอยู่ในลำคอ เขาถอยกลับมา หน้าแท่นส่งคว้น
หมาป่ามีทหารม้าเปียนซามิดฟ้ามัวดิน แทบจะไม่เหลือช่องว่างอยู่เลย ยาม

อยู่ต่อหน้ากองกำลังขนาดใหญ่ที่ถูกโยกย้ายมาตรงนี้ ทหารม้าเลื้อยแพร่ ปีกขวาก็ดูเรียวกเล็กประหนึ่งยอดหญ้า

เฟยเซิ่งตากฝนจนตัวเปียก เขาพลิกดาบชีวิตของตัวเองที่ถูกฟันจนบิ่น พูดยกับสายฝน “ข้าบอกเจ้าแต่แรกแล้ว การเป็นผู้กล้าล้วนไม่มีจุดจบที่ดี”

น้ำฝนตกกระหนาบใบหน้าเฟยเซิ่ง เสียงดังสับสนเหมือนกำลังทะเลาะกับเขา โลหิตบนใบหน้าเฟยเซิ่งถูกน้ำฝนชะล้างไป เขาโยนดาบชีวิตขึ้นทิ้งก้าวขึ้นไปบนขอบแท่นส่งควันทะลุมา พลันชักดาบของอินซางออกมาตะโกนไปยังทวนโจว “ผู้จวิน!” หน้าอกเขาสะท้อนขึ้นลง “ตั้งป่ายวิญญานให้ข้าด้วย สลักว่า ‘เฟยเหลาสือผู้รักดีมีคุณธรรม’ ข้ากับตาแก่จะหันหน้าไปยังแม่น้ำฉาสือ เฝ้ารักษาทวนโจวให้ท่านหนึ่งหมื่นปี!”

เส้นจ้าวชนควมม้าหือตะบิง น้ำฝนกระเด็นผ่านคิ้วตาเขา

ทวนโจว

จงปั่ว

เขามิใช่สายลมหนาวที่พัดผ่านแดนนานแล้ว เบื้องหลังเขามีเงาคนนับไม่ถ้วน น้ำหนักที่หนักอึ้งกดทับอยู่บนบ่า กดเส้นจ้าวชนที่เคยล่องลอยอยู่ในโลกนี้กลับสู่ผืนดิน เขาย่ำเหยียบผืนแผ่นดินนี้ เขามีอาจ...

ผู้จวินเงยหน้าท่ามกลางพายุ คำรามว่า “ฝ่าวงล้อม!”

เฟยเซิ่งกระโดดลงจากแท่นส่งควันทะลุมา กลิ้งไปบนพื้นและลุกขึ้นตัวติดตาดเข้าหน้าของม้าพันธุ์เตี้ย กระโจนเข้าสู่ข้าศึกพร้อมดินโคลน ทหารม้าเปียนซาถึงโถมมาทางนี้ประหนึ่งฝูงมด ปีกขวาถูกทหารม้าเปียนซาโจมตีจนกระจัดกระจาย

ประกายดาบหย่างซานสวี่กริดผ่าสายฝน กีบเท้าม้าย่ำเหยียบศพคน ฝ่าวงล้อมไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เฟยเซิ่งด้านรับดาบโค้ง ถูกดันจนถอยไปข้างหลัง ในชั่วเวลาคับขันนี้เอง เขาได้ยินเสียงระเบิดกลางเสียงพายุฝน เขาล้มตัวลงบนดินโคลนหันใดกลิ้งตัวไปรอบหนึ่งแล้วภูหน้าพลาตตะโกนด้วยความยินดี “กองหนุน!”

เสียงระเบิดจากทางทิศใต้ของทวนโจวดังขึ้นอีกครั้ง ฮั่วหลิงอวิ้นอยู่

ข้างหลังทหารม้าเปียนซา อาศัยปืนไฟของทหารม้าเลื้อยแพร่ในการเปิดทาง
เขาออกแรงบรรจุกะสุนโดยไม่ได้เช็ดน้ำฝนออก ควบทะยานเข้าไปใน
กองกำลังเปียนซาและยิงปืนทันที

ถ่านไถหู่ข้างหลังอดรนทนไม่ไหวแล้ว ชักดาบตะโกนก้อง “ไอ้พวก
บัดซบเปียนซาหัวโล้น ปู่ของพวกเจ้ามาแล้ว!”

กองกำลังล่วงหน้าของทหารรักษาการณ์ตื่นใจมาจนถึงแล้ว!

ท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆหนา ตอนฝนหยุดประตุมืดสนิทอีกครั้ง

เส้นเจ้อชว่นหอบหายใจ นิ้วมือแช่น้ำจนขาวซีด ตอนเขาลงจากม้า
น้ำในรองเท้าหุ้มแข้งทะลักออกมา ย่ำไปบนพื้นแล้วเกิดเสียงดัง “แฉะๆ”
เขาพูด “ปลดดาบพักผ่อน”

ทหารม้าเลื้อยแพร่พากันลงจากม้า ยัดอาหารที่ทหารรักษาการณ์ยื่นให้
ใส่ปาก เปลี่ยนดาบที่บิ่นและเข้าไปพักผ่อนในเพิงตรงเชิงกำแพง เวลาไม่กี่
พวกเขาไม่มีเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยซ้ำ ได้แต่ห่อตัวด้วยผ้าห่มผืนบาง
ติ่มซำร้อนไม่กี่ก้อน หัวผิงผิงกำแพงก็หลับทันที

ถ่านไถหู่ถอดหมวกเกราะ เดินตามเส้นเจ้อชว่นขึ้นไปบนกำแพงเมือง
ส่วนฮั่วหลิงอวินตามติดข้างหลัง “ข้าเดินทางขึ้นไปทางเหนือของแม่น้ำฉือ
ระหว่างทางพบว่าคนและสัตว์ในจุดพักม้าล้วนสาธุกึ่งหารเกลี้ยง เดิมคิด
จะกลับตบโจวมารายงานผู้จวิน แต่ทหารม้าเปียนซามีจำนวนมากเกินไป
ข้าจึงมุ่งไปทางทิศตะวันตก จุดแทนส่งควันทหารมาป่าของตุนโจว”

เส้นผมเปียกชื้นของเส้นเจ้อชว่นแนบติดแก้ม เขาถาม “เขตสมรภูมิ
สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง”

“ทางม้าถูกตัดขาด” ถ่านไถหู่พูด “ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ เขต
สมรภูมิเองก็หนักหน่วง”

พวกเขาขึ้นมาบนกำแพงเมือง นั่งลงใต้เชิงเทินที่ยังสมบูรณ์ ตรงนี้
ตั้งเพิงแบบง่าย ๆ ไว้ พื้นยังนับว่าแห้ง

เส้นเจ้อชว่นกางแผนที่ทางทหาร ถอดต่างหูลอยโมราที่สกลปรก
จนกลายเป็นลูกปัดโคลนออกเก็บไว้ในอกเสื้อ เขามองแผนที่ครู่หนึ่งก่อน

เอ่ยว่า “พอฝนตกหน้าประตูก็เฉอะแฉะ อาวุธหนักของพวกเปียนชาจะจมลงไป ก่อนตะวันขึ้นพวกเขาไม่จุใจม่ง่ายๆ แน่หนอน”

“แต่ก็คงไม่หยุดนานนัก” เฉียวเทียนหย่าจี้มไปที่ตุนโจว “พวกเขา รู้แล้วว่ากองหนุนจากตุนโจวกำลังจะมา”

“ทหารรักษาการณ์ล้วนเป็นทหารราบ การเดินเท้าช้า กว่ากองกำลังหลักจะรุดมาถึงตุนโจวยังต้องใช้เวลาอีกหนึ่งคืน” ถานไถ่หูลู่บรอยแผลเป็นบนดวงตา “กองกำลังล่วงหน้าของข้ามีเพียงสองพันคน”

เฟยเซิ่งไถ่ลี้จะนอนลงไปเต็มที่ เขากอดดาบของอินซาง ไม่มีแรงโวยวายอีก น้ำเสียงแหบแห้ง “แทนส่งคว้นหมาป่าทางทิศตะวันออกเฉียงใต้จุดติดแล้ว พวกเราแค่ต้องรักษาเมืองให้ผ่านคืนนี้ไป...”

“ทหารม้าเปียนชาไว้มาก” ฮั่วหลิงอวี่นขัดคำพูดของเฟยเซิ่ง “ถ้าฮาเซินคิดจะสกัดกองหนุนจากตุนโจว ตอนนี้โยกย้ายกำลังไปทางใต้ก็ยังทัน พวกเรามีอาจเดิมนานพอแล้วกับคืนนี้ได้จริง ๆ”

ข้อได้เปรียบของฮาเซินคือการเข้าใจสภาพภูมิประเทศของจงปั๋ว ทหารรักษาการณ์ตุนโจวไม่ใช่ทหารม้าเลื่องลือ พวกเขาต้องใช้สองขาวิ่ง หากถูกทหารม้าเปียนชาขัดขวาง ย่อมเป็นไปได้ที่จะชะงักอยู่ด้านหลังตุนโจว ทำให้เวลาในการช่วยเหลือล่าช้าออกไป

“พวกเราต้องรักษาเมืองไว้จนกว่ากองหนุนจากเปียนจวี่นจะมาถึง” นิ้วมือของฮั่วหลิงอวี่นเลื่อนจากทางม้าของเปียนจวี่นมายังตุนโจว “ตอนท่านรองลงใต้เคยบอกว่า ขอเพียงฮาเซินเคลื่อนไหว ท่านจอมทัพก็จะอ้อมกลับมาเกอต้าเล่อลอบโจมตีด้านหลังของฮาเซิน ไม่ว่าอย่างไร ฮาเซินก็มีอาจอยู่ในเขตแดนตุนโจวนานเกินไป กำแพงเมืองตุนโจวแข็งแรง ไม่ต้องกังวลเรื่องอาหาร อย่างน้อยพวกเราจะต้องรักษาเมืองไว้อีกสองวัน”

รักษาเมืองอีกสองวัน

คำพูดนี้ทำเอาทุกคน ณ ที่นั้นหัวใจมดิ่ง

เฉียวเทียนหย่าหันหน้ามองออกไปนอกเชิงเทียน “นี่เป็นสงครามตัดสินเป็นตาย”

ผืนฟ้าหมุกมัว แม่น้ำฉาสีที่เมื่อคืนยังนับว่าสวยสง่าบัดนี้กลับกลายเป็น

เป็นปุยฝ้ายขาวซีด กำแพงเมืองหลังถูกฝนกลายเป็นสีดำ ทหารรักษาการณ์
ทำความสะอาดสนามรบหน้าประตูเมืองอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าทหารของฝ่ายใด
เมื่อกลายเป็นศพแล้วจะถูกวางซ้อนไว้ด้วยกัน ใบหน้าของคนเหล่านั้น
ซีดขาว แห่อยู่ในบ่อโคลนตมคล้ายหญ้าแห้งที่ขาดน้ำ

เส้นจ่อชวนเดินลงจากบันไดตามลำพังไปล้างหน้าข้างโถ่งน้ำ เขา
ใช้แขนข้างหนึ่งยันโถ่ง มองมือขวาของตัวเอง เขาจุ่มมือลงในน้ำสะอาด
ควาบเลือดบนผ้าเช็ดหน้าแผ่กระจายออกไปทันที

ผ้าเช็ดหน้าของอาเหยสกปรกเสียแล้ว

เส้นจ่อชวนแกะผ้าเช็ดหน้าออก นิ้วมือที่บาดเจ็บสองนิ้วถูกรัดจน
บวม เขาหมุนตัวกลับและนั่งลง ปิดผ้าเช็ดหน้าจนแห้ง ผึ่งมันไว้บนหัวเข่า
แขนศีรษะขึ้น สายตาจับอยู่เบื้องบน

สายลมพัดต้นไม้ข้างๆ กระทั่งใบไม้ใบหนึ่งร่วงลงมา

เส้นจ่อชวนนั่งฟังโถ่งผล็อยหลับไปเช่นนี้

ฮาเซินใช้มือวิกน้ำในแม่น้ำแล้วจุ่มหน้าลงไป จากนั้นหันไปทางทิศตะวันออก
ทำท่าบอกลา ศีรษะคนข้างเท้าเขายาวต่อเนื่อง ดาบโค้งถูกโลหิตย้อมจน
เป็นสีแดง ชุดหนังที่เพิ่งตัดใหม่เผยให้เห็นข้อมือทั้งสองข้าง ในกระเป๋
แขนเสื้อมีดอกช่ออิที่ตัวเออร์หลันมอบให้เขา

ปราชญ์สูงวัยวิกน้ำจากแม่น้ำราตรดกระหม่อมฮาเซิน “เทพเจ้าโปรด
คุ้มครองเหยี่ยวผู้กล้าของเผ่าฮั่นเสมอ”

ฮาเซินแหย่หน้าที่เปียกขึ้นมองปราชญ์และถาม “ข้าจะชนะหรือไม่”

ปราชญ์โน้มตัวลงลูบหน้าผากฮาเซิน ดวงตาขุ่นมัวดูนี้ผ่านกาลเวลา
และประวัติศาสตร์มายาวนาน ดูเหมือนเขาจะแก่ชรายิ่งกว่าแม่น้ำฉาสือ
เสียอีก ปัญญาของเขาหาใช้สิ่งที่ป้าอินสามารถเทียบชั้นได้ เขาคุกเข่าลง
ประคองใบหน้าของฮาเซินและพูดเนิบช้า “เจ้ายืนอยู่ในจุดที่พวกเราไม่เคย
ไปถึงมาก่อน”

“แต่ยังมีหมาป่าอีกตัวเฝ้าอยู่ข้างหน้า” ฮาเซินพูด “ข้าฆ่าบิดาเขา”

“ราชาหมาป่ากัดที่ท้องของเจ้าจนตาย” ใบหน้าแก่ชราของปราชญ์

ประหนึ่งเนินทรายรกร้างในทะเลทรายกว้างใหญ่ “ความเมตตาที่เทพเจ้า
ชื่อติประทานให้มาพร้อมกับความเจ็บปวด เขาแย่งชิงทุ่งหญ้าและท้องฟ้า
สีครามไป พวกเราไม่ตายไม่เลิกรามานานแล้ว”

หยดน้ำไหลลงจากใต้คางของฮาเซิน เขาวิ่งไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยเสียงทุ้ม
“ข้าต้องชนะ”

เส้นเจือจางสะดุ้งตื่นเพราะเสียงปืนใหญ่ จังหวะที่ลืมตาเขารู้สึกเย็นเฉียบ
ไปทั้งร่าง ท่ามกลางเสียงฝีเท้าลึบสน เขาพันผ้าเช็ดหน้ากลับที่เดิมอย่าง
รวดเร็วและลุกขึ้นยืน

“จุดไฟ!”

คอบไฟรอบด้านพลันสว่าง เส้นเจือจางย่ำบันไดขึ้นไปบนกำแพงเมือง
“ยังมีทหารม้าเปียนซากำลังข้ามแม่น้ำ” เฟยเซิงมองไปไกลๆ
“พวกเขากำลังรวมตัวมุ่งหน้ามาตวนโจว”

เส้นเจือจางตีมน้ำขิงที่เฉียวเทียนหยาส่งให้ เอ่ยว่า “ฮาเซินมาแล้ว”
“ทหารม้าเปียนซาแบ่งกำลังแล้ว” แผ่นหลังของเฟยเซิงมีเหงื่อเย็นซึม
“แย่ะละ พวกเขาจะบุกโจมตีทั้งสามด้าน!”

ทหารม้าเปียนซาเหมือนเหยี่ยวที่กำลังสยายปีกทั้งสองข้าง กองกลาง
รวมตัวเป็นกลุ่มก้อน จำนวนมากกว่าทหารม้าเปียนซาตอนกลางวันมาก
ทหารม้าเปียนซาที่เป็นปีกสองข้างถือคอปไฟวิ่งอ้อมไปอย่างรวดเร็ว

“แจ้งประตูกิศเหนือและทิศใต้” เส้นเจือจางทูปขามจนแตก ออก
คำสั่งเสียงดัง “ต้านไว้สุดกำลัง!”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง เซิงเทียนตรงหน้าก็พังไปครึ่งหนึ่งพร้อมเสียงดัง
“โครม” ทหารม้าเลื้อยแพร่และทหารรักษาการณ์บนกำแพงวิ่งไปมา พลธนู
วางธนูบนเซิงเทียนที่เสียหายและน้ำสาย

กองกลางของฮาเซินไม่ได้เคลื่อนไหวเหมือนปีกทั้งสองข้าง เขานำ
เครื่องยิงหินและปืนใหญ่คานเดี่ยวทั้งหมดออกมาใช้ ก้อนหินหนักกระหน่ำ
ลงมาบนกำแพงเมืองตวนโจว กระแทกกำแพงจนเศษหินกระเด็นไปทั่ว
พลธนูไม่อาจนำธนูได้เลย

ทหารม้าเปียนซาข้างกายฮาเซินชูธง ทหารม้าข้างหลังหยุดลั่นกลอง
ทรงกระบोक ยกแถวเข้าสัตรีขึ้นมาและเป่าในทันที ปีกทั้งสองข้างมาถึง
ประตูเหนือและประตูใต้แล้ว ธนุของประตูเหนือถูกยิงออกไปหนึ่งชุด ส่วน
ประตูใต้ได้แต่อาศัยการเขวี่ยงเครื่องมือทางการเกษตรออกไป

บรรดาเซียนเชิงในสนามม้ากำลังหลับพักผ่อน พลันได้ยินเสียง
“โครม” ดังสนั่น พวกผู้หญิงร้องไห้โฮอย่างลนลาน กอดกันกลม

“ข้าศึกบุกตีเมืองแล้ว!” เกาเจียงสงยตัวสั่น กอดกระดากับพู่กันของ
ตัวเองแน่น

รถกระทุ้งกระแทกครั้งแรกไม่สำเร็จ แต่เพียงไม่นานก็ได้ยินเสียง
กระแทกดังกว่าเดิม ประตูเมืองชั้นนอกสุดถูกทำลาย เสียงโห่ร้องของ
ทหารม้าเปียนซาลอดผ่านประตูเขวนเข้ามา ชาวบ้านในสนามทำอะไรไม่ถูก
เบียดตัวถอยกรูดอย่างตื่นตระหนก

ทหารรักษาการณ์บนกำแพงกระโดดลงมา ชักดาบและตะโกนเข้าไป
ในสนามม้า “หนีเข้าไปในตรอก!” เขายังพูดไม่จบ ประตูเขวนก็ระเบิด
ออกพร้อมเศษไม้ ภูธรรถกระทุ้งชนกระแทกจนเป็นรู

ทหารรักษาการณ์ชูมือขึ้น หอบหายใจรุนแรงจนหยาดเหงื่อและ
น้ำตาไหลรินพร้อมกัน ตอนด้านล่างของประตูเขวนภูธรรถกระทุ้งชนจน
กระเด็น เขาวิ่งออกไปเป็นคนแรก ตัวดาบพุ่งเข้าหาศัตรูพลางตะโกน
“ฆ่ามัน!”

ขงหลิงเซ็นรถสี่ล้อ บรรดาเซียนเชิงตามหลังชาวบ้าน กรูกันไปที่
เขตชุมชน

ทหารรักษาการณ์ด้านการบุกตีของทหารม้าเปียนซาไม่อยู่ ดาบโค้ง
ตัดศีรษะของทหารรักษาการณ์เหมือนเกี่ยวข้าว เสียงก๊อบท้ำไม้หยุดลง
เลย หื้อตะบึงมายังกลุ่มคน

บรรดาเซียนเชิงวิ่งมาถึงปากตรอกแล้ว ในนั้นเต็มไปด้วยชาวบ้าน
ผู้หญิงคนหนึ่งต้องงูเด็กหลายคน ทั้งยังต้องแบกคนแก่ เพราะชายฉกรรจ์
ล้วนไปต้านรับข้าศึกหน้าประตูเขวน คนที่เหลืออยู่เมื่อเผชิญหน้ากับ
ทหารม้าเปียนซาก็ไร้เรี่ยวแรงโต้ตอบ

กระดาษของเกาจ้งสยงร่วงหล่นจากแขน ขาแข็งร่างกายสั่นเทา ยังไม่ทันเบียดตัวเข้าไปคอเสื้อด้านหลังก็ถูกเกี่ยวไว้เสียก่อน ร่างกายถูก ทหารม้าลากออกไป เขาร้องเสียงดังอย่างตื่นตระหนก น้ำมูกน้ำตาไหล

ทหารม้าพูดอะไรบางอย่างแล้วถ่มน้ำลายใส่หน้าเกาจ้งสยงหนึ่งที เกาจ้งสยงที่เดินมาถึงทางตันไม่รู้เอาเรี่ยวแรงมาจากที่ใด ถ่มน้ำลาย ใส่ทหารม้าเช่นกัน ตะโกนเสียงดัง “บัณฑิตฆ่าได้หยาบไม่ได้!”

ทหารม้ากลิ้งตกจากหลังม้า ขงหลิงเหวี่ยงดาลประตู่ที่เก็บมาได้ใส่ ทหารม้า ร้องแรง “เร็วเข้า เลินเวย์รีบหนี!”

ทหารม้ากุมศีรษะด้านหลัง ลูกขึ้นความหาคาบโคงของตัวเอง เกาจ้งสยงเดิมทีถอยหลังไปหลายก้าวแล้ว ครั้นเห็นขงหลิงกำลัง รังทำยาก็ไม่ต้องเสียเวลาคิด ดึงสัณหาระที่คล้องแขนอยู่ออก ในนั้นมีพู่กัน กับแท่นฝนหมึก เขาใช้มันทุ้มไปที่หัวของทหารม้า ทำเอาอีกฝ่ายที่ไม่ทัน ระวังล้มลงกับพื้นอีกครั้ง

ขงหลิงไม่ได้โยนดาลประตู่ทิ้ง ยกชายชุดคลุมพรางต้นตัวเกาจ้งสยง สองคนวิ่งเข้าไปในตรอกต่อ เกาจ้งสยงยังหันกลับไปมองหอสัณหาระของ ตัวเอง ร้องให้พลางพูดว่า “แท่นฝน แท่นฝนหมึกอันนั้นของข้าแพงมาก!”

เฉียวเทียนหยาคอมม้าผ่านไปอย่างรวดเร็ว เขานำทหารม้าสี่แพรร ะทะกับทหารม้าเปียนซาซึ่งหน้า สองฝ่ายทำหั่นกันในความมืดมืดไร้แสง ชาวบ้านในตรอกปิดปากปิดจมูก ได้แต่สะอื้นให้ไม่กล้าร้องเสียงดัง ได้ยิน เพียงเสียงฆ่าฟันอย่างรุนแรง ขณะที่ทหารรักษาการณ์วิ่งผ่านไปไม่หยุด

เหยาเวินอวี๋หมุนรถเข็น แขนตัวติดกำแพง แต่กลับไม่ได้ยินเสียง เฉียวเทียนหยาลอย

หลังผ่านไปครึ่งชั่วยาม ปากตรอกพลันมืดบดไฟสว่าง

เฉียวเทียนหยาชี้ดเลือดที่ไหลลงจากคาง เงยหน้าเล็กน้อยมอง เข้าไปข้างใน สายตากวาดผ่านเหยาเวินอวี๋ มองไปยังขงหลิงและเอ่ยว่า “รบกวนแจ้งเพิงเซียนเซิงพาทุกคนถอยกลับไปที่นี่ด้วย”

ขงหลิงรับคำ ยามนี้ถึงได้โยนดาลประตู่ในมือทิ้ง ก้าวไปข้างหน้า อย่างเร่งร้อน ส่งเสียงเรียกชาวบ้านให้ตามไป เกาจ้งสยงรีบก้มลงเก็บ

กระดานของตัวเอง

ท่ามกลางแสงไฟวูบไหว เฉียวเทียนหย่าปราคาเข้ามาหลายก้าว ประชิดเข้ามาหาเหยาเวินอวี่

เหยาเวินอวี่พูด “ผู้จวิน...”

รถเข็นสี่ล้อกระแทกผนังกำแพงเบาๆ มือข้างหนึ่งของหยวนจั่วยันที่เท้าแขนไว้ ก่อนจะถูกเฉียวเทียนหย่าประคองใบหน้าประกบจูบในมุมมืดสลัวแห่งนี้ จุมพิตนี้ไม่อ่อนโยนแม้แต่น้อย ท่ามกลางกลิ่นคาวเลือดกลับแผ่วไปด้วยความปรารถนารุนแรงจนน่าตกใจ

เฉียวเทียนหย่าปล่อยเหยาเวินอวี่กะทันหัน เช็ดคราบเลือดที่เปื้อนค้างให้หยวนจั่ว ถอยหลังอย่างรวดเร็วและขึ้นม้าจากไป ทิ้งเหยาเวินอวี่ให้กุมคางตัวเองอย่างตกตะลึง

ฮาเซินหวดสัสเสียงดัง เขานำกองกำลังฝีมือดีบุกฝ่าคูเมือง ฟุ่งไปยังประตูตะวันออกพร้อมดินโคลน โดยมีรถกระทุ้งตามอยู่ข้างหลัง

ถ่านไถหนูโบกแขนร้องสั่ง “เตรียมพร้อม”

หน้าไม้ยักษ์บนกำแพงเมืองเคลื่อนไหวพร้อมเสียงดัง “แกร๊ก” ทหารรักษาการณ์ลึบกว่านายตั้งธนูยาว หน้าไม้ยักษ์ที่อาณุภาพทำลายล้างเหนืออาวุธใดๆ ต้องนำมาใช้รับมือกับฮาเซินเท่านั้น แต่โอกาสนั้นหายาก จำต้องทำให้ฮาเซินถอยหลังไปก่อน

ผิวน้ำในคูเมืองสั่นไหว ม้าของฮาเซินเพิ่งจะย่ำลงบนพื้นตาก็พุ่งเข้ามา ดาบโค้งของเขาริบด้านรับ สักดไว้ได้อย่างมั่นคง ท่ามกลางแสงไฟและฝุ่นดิน เขามองเห็นเส้นจ่อชวน สองคนไม่มีใครเป็นฝ่ายได้เปรียบในการปะทะกันครั้งแรก จังหวะที่ผล่อออกก็สามารถประเินความร้ายกาจของฝ่ายตรงข้ามได้

เส้นผมสีแดงของฮาเซินปาดเฉียง เขาหมุนดาบโค้ง ใช้คมดาบเล็งไปที่เส้นจ่อชวนเหมือนกำลังเล็งเป้าแล้วเอ่ยเรียกอย่างถูกต้องแม่นยำ “เส้นจ่อชวน”

เส้นจ่อชวนเช็ดคมดาบเบาๆ เฟิงท่าซวงอียกกับเท้าอ้อมหลบฮาเซิน

นับพลันเขาก็บันศิริระหทารม้าเปียนซาที่ติดตามฮาเซิน

ฮาเซินคิดถึงเซียวฉือเหย เซียวฉือเหยส่งศิริระของอาชือกลับไป
นี่เป็นการดูหมิ่นอย่างหนึ่ง เหมือนที่เขานำศิริระของเซียวฟางชวีไปด้วย
นั่นแหละ

สองฝ่ายต่างไร้ทางถอย ดาบเหล็กปะทะกันหลายครั้ง ทหารม้า
เปียนซาตันทหารม้าเลื้อแพรถอยหลัง ทหารม้าเลื้อแพรด้านกลับอย่าง
ตั้งต้น กีบเท้าม้าของพวกเขาสั่นกันในดินโคลน มีคนร่วงตกลงไปอย่าง
ต่อเนื่องกลายเป็นโคลนและ

ทหารรักษาการณ์บนกำแพงเมืองพลักหินหนักที่เหลืออยู่ลงไปทั้งหมด
แต่ทหารม้าเปียนซาที่ถูกหินกระแทกจนล้มลงยังมีกำลังเสริมมาเรื่อย ๆ
ราวกับไม่มีวันฆ่าได้หมด

เส้นเจ้อชวนแตกต่างจากคู่ต่อสู้ที่ฮาเซินเคยพบเจอมา ยามอยู่ต่อหน้า
การจู่โจมอย่างนับพลันเช่นนี้เขายังคงมีสติสัมปชัญญะ เขาอาจไม่ได้แข็งแกร่ง
เท่าฮาเซิน แต่เจ้าเล่ห์มากพอ การจู่โจมอย่างหนักของฮาเซินเหมือนพุ่งเข้าไป
ในน้ำ เป็นความรู้สึกไร้เรี่ยวแรงเพราะคว่ำจับอีกฝ่ายไม่ได้ เส้นเจ้อชวนเป็น
คู่ต่อสู้ที่รับมือยากที่สุดของฮาเซิน

ฮาเซินพลิกแขนเก็บดาบโค้ง นำเหล็กชือออกมาแทน

น้ำมันบนกำแพงกระเด็นไปทั่วจนรอบด้านลุกไหม้ ฮาเซินชิงลงมือ
ก่อน เหล็กชือของเขาสกัดทางดาบหย่างซานเสียที่แทงเฉียงเข้ามา ม้าศึก
บุกไปข้างหน้าทันทีชนกับเพิงท่าซวงอี แร่มหาศาลชนเส้นเจ้อชวนไปยัง
ประตูเมือง

จู่โจม!

ดาบหย่างซานเสียเกือบหลุดมือ ด้ามดาบตันสองนิ้วของเส้นเจ้อชวน
ทำเอาแทบจะบิดกลับไป กระนั้นเส้นเจ้อชวนกลับไม่รู้สึก เขาตันด้ามดาบ
กลับมา ใช้นิ้วมือที่เหลือสามนิ้วกำแน่น แล้ววางสันดาบบนแขน ใช้
กระบวนท่าเดียวกับอันซาง อาศัยศอกดันคมดาบปาดไปยังลำคอของฮาเซิน
ในจังหวะที่บิดตัว

ฮาเซินหมอบหลบ ถือเหล็กชือกลับด้านจู่โจมหน้าอกเส้นเจ้อชวน

เส้นเจ้อชวนคว้าข้อมือฮาเซินไว้ทันใดแต่กำลังไม่พอ ชั่วพริบตาแห่งความเป็นความตายนี้เอง เขาพลันกดหลังชื่อของฮาเซินลงด้านล่าง ทำให้การจู่โจมได้แต่ห่างไปข้างเวิว หลบเลี่ยงจุดสำคัญของตนไปได้

“ผู้จวิน!” ถานไถหุบนกำแพงเมืองเห็นฮาเซินโจมตีเส้นเจ้อชวน จิตวิญญาณก็กระเจิดกระเจิงทันใด

ฮาเซินแทงถูกช่วงเอวของเส้นเจ้อชวนแล้วคิดจะถอยหลัง แต่กลับพบว่านิ้วมือที่จับตัวเองไว้ประหนึ่งตะปูเหล็ก เส้นเจ้อชวนเหวตาเย็นเยียบขณะร้องลั่น “ตัน!”

ทหารม้าเลื้อยแพร่ข้างหลังที่ดูคล้ายกระจายตัวอย่างสับสนจัดกระบวนทัพใหม่ทันที ถอยตามเส้นเจ้อชวนกลับสู่กองกลาง ก่อนจะกรูไปยังกองกำลังของฮาเซิน

หลงกลแล้ว!

ฮาเซินชักหลังชื่อออก แต่ม้าศึกของทหารม้าเลื้อยแพร่พุ่งเข้ามาแล้ว กองหน้าของเขาถูกกระแทกจนถอยหลังทันใด กันของม้าที่อยู่ข้างหลังตกลงไปในคูน้ำ หน้าไม้ยักษ์เหนียวไกแล้ว แต่ระยะทางยังคงไม่พอ

เส้นเจ้อชวนสั่งเสียงเจียบ “ตันอีก!”

กระดานข้ามบนคูน้ำหักไปจนแทบไม่เหลือ น้ำในคูกระเด็นขึ้นมา ฟันเพลิงบนกำแพงยังคงตกลงมาอย่างต่อเนื่อง กองกำลังบุกอโจมตีสองฮาเซินสลายตัวแล้ว ระหว่างถอยหลังเขาออกแรงกระชากเส้นเจ้อชวนลงจากหลังม้า

เส้นเจ้อชวนล้มลงในโคลน เขาไม่มีเวลาเช็ดหน้า ได้แต่กลิ้งตัวออกไปก่อน ดึงระยะห่างออกจากฮาเซิน เขาสกรปรกยั้งนัก ดูไม่ออกว่าส่วนไหนกำลังเลือดออก เลือดผสมกับน้ำโคลนก่อนจะถูกกลบไปท่ามกลางเสียงย่ำกบเท้าม้า

ฮาเซินรู้จักคว้าโอกาส การประมือสองสามครั้งเมื่อครู่ทำให้เขาอ่านเส้นเจ้อชวนได้อย่างทะลุปรุโปร่ง บุรุษผู้นี้กำลังกายอ่อนแอจนแทบไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา เขากระโจนขึ้นมา อาศัยน้ำโคลนที่สาดออกไปปราดมาตรงหน้าเส้นเจ้อชวนในทันที

เส้นเจ้อชวนถือดาบสกัดไว้ ถูกแรงของฮาเซินกระแทกจนถอยไป ครึ่งก้าว เขย็นเท้าวาดออกไปในจังหวะที่ฮาเซินยังยืนไม่มั่นคงจนล้มลง แต่ฮาเซินใช้มือข้างเดียวยันพื้นและดีดตัวกลับขึ้นมาได้ทันที เหลิงชื่อหมูน อยู่ระหว่างนิ้วมืออย่างคล่องแคล่วเป็นพิเศษ เส้นเจ้อชวนหลบเลี้ยว ดาบ หย่างซานเสวียปะทะกับเหลิงชื่อถึร้วง “เซ้งๆ”

ถ่านไถ่บู้งเกิดไหวพริบในเวลาฉับขึ้น ยกมือตะโกนว่า “จู่โจม ด้วยไฟคุ้มกันผู้จวิน!”

ทหารรักษาการณ์บนกำแพงฝ่าระเบิดน้ำวน ฮาเซินถอยหลังไป เล็กน้อยตามคาด ครันมองขึ้นไปบนกำแพงซัดๆ ถึงได้รู้ว่าหลงกล บน กำแพงเมืองไม่มีน้ำมันแล้ว เขายังมีทันได้ถอนสายตากลบมาหน้าอกก็รู้สึก หนักอึ้ง เขาถูกเส้นเจ้อชวนถีบไปข้างหลัง ฮาเซินคว้าข้อเท้าอีกฝ่ายในจังหวะ ที่ล้มไปข้างหลัง พาเส้นเจ้อชวนล้มตามไปด้วย

น้ำโคลนสาดกระเด็น ผ้าเช็ดหน้าคลายออก สามนิ้วที่ยังมีความรู้สึก กำดาบหย่างซานเสวียไม่แนจนหลุดไปด้านข้าง เส้นเจ้อชวนล่ำลักโลหิต ออกมาทันใด อยากลุกขึ้นแต่กลับมีอาจลุกได้ในทันที

ฮาเซินยึดตัวขึ้นอย่างว่องไว เห็นเส้นเจ้อชวนจะคว้าดาบจึงลาก ข้อเท้าเขาไปข้างหลัง เส้นเจ้อชวนที่อยู่ในน้ำโคลนคว้าได้เพียงอากาศ เขา ตัดสินใจทิ้งดาบหย่างซานเสวีย ใช้มือข้างเดียวกดแปลตรงเอวไว้ อาศัย แรงจากเอวพลิกตัวขึ้นมา

การทำเช่นนั้นแทบเอาชีวิตเขาเลยทีเดียว!

เส้นเจ้อชวนหอบหายใจหนัก ข้อศอกจู่โจมไปที่หน้าผากฮาเซิน วิชา หมัดมวยสกุลจี้แข็งแกร่งดุดัน ฮาเซินถูกโจมตีจนคลายมือจากอาวุธ ทว่า ก็ยังตอบสนองรวดเร็ว เหลิงชื่อในมือขวาหลุดมือจากนั้นเข้าไปอยู่ในมือซ้าย แหว่งไปที่ลำคอเส้นเจ้อชวนอย่างคาดไม่ถึง

แขนข้างเดียวของเส้นเจ้อชวนต้านไม่อยู่ เขาใช้สองแขนหนีมือซ้าย ของฮาเซิน ร่างกายครึ่งท่อนแขนงอเล็กน้อย เหลิงชื่อหยุดอยู่ใกล้ เป้าหมายเพียงนิดเดียว เส้นเจ้อชวนเลือดซึมออกจากไรฟัน เขามรสชาติ ความเค็มนั้นไว้ บิดมือซ้ายของฮาเซิน ยกเข้ากระแทกหน้าอกในจังหวะที่

อีกฝ่ายโน้มตัวเข้ามา ฮาเซินล้มลงกับพื้นทันที

เส้นเจ้อชวนเอียงศีรษะถ่มเลือดในปากออก ตอนฮาเซินเงยหน้า เขาใช้กำปั้นต่อยจนศีรษะหันไปอีกทาง ฮาเซินเบือนหน้ากลับมา มือข้างที่ว่างคว้าแขนเส้นเจ้อชวนและพลิกกลับในจังหวะที่เขาเก็บแรง ทำให้เส้นเจ้อชวนถูกทุ้มลงกับน้ำโคลนอีกครั้ง แขนขวาถูกบิดจนผิดรูป เขากะระชาคอเสื้อ ฮาเซินตอนล้มลง ตะโกนว่า “ถ่านไถหู่!”

ถ่านไถหู่คำราม “ยิง!”

สะเก็ดไฟรอบหน้าไม้ยักษ์กระจัดกระจาย อึดใจที่ลูกธนูยาวพุ่งออกมา เกิดกระแสลมรุนแรงระลอกหนึ่ง ลูกธนูยาวนั้นตรงมายังฮาเซิน! ฮาเซินคว้าตัวเส้นเจ้อชวนขึ้นมาและกิ้งไปข้างหลัง กระโจนลงในคูน้ำกะทันหัน ลูกธนูยาวของหน้าไม้ยักษ์พุ่งลงไปในคู ก่อให้เกิดคลื่นน้ำ

เส้นเจ้อชวนกินน้ำสกปรกไปหลายอึก สำลักจนเวียนหัวตาลาย ฮาเซินยังคงไม่ยอมปล่อยเขา ลากตัวเขาไปอีกฝั่งของคูน้ำ

“ศีรษะเจ้า” ฮาเซินชักดาบโค้งที่ข้างเอวออกมาอีกครั้ง “ข้าจะมอบให้เชียวฉือเหย”

เส้นเจ้อชวนเหวี่ยงลำคอ ถ่มดินทรายในปากทิ้งระหว่างหอบหายใจ จากนั้นหัวเราะออกมา นัยน์ตาเปี่ยมอารมณ์ของเขาหลบลมครั้งหนึ่ง ดูชั่วร้ายเป็นพิเศษ “ลมพัดมาแล้ว”

ฮาเซินวาดดาบโค้ง เส้นเจ้อชวนยกขาขึ้นทันใดถีบไปที่หน้าอกฮาเซินอย่างแรง ชั่วขณะที่เหยียบยันฮาเซินไว้ เขาใช้มือซ้ายคืบมิดสันข้างขาออกมา สกัดดาบโค้งของฮาเซินจนชะงัก ฮาเซินออกแรงถอยไปข้างหลัง

เส้นเจ้อชวนยืนขึ้นแล้วเกี่ยวดาบโค้งไว้ จูโจมไปที่หน้าผากฮาเซินตอนถอยหลัง ฮาเซินเบี่ยงตัวอย่างชวนเซ เลียนแบบท่าวงท่าของเส้นเจ้อชวนก่อนหน้านี้ ย่อตัววาดเท้าออกไปกะทันหัน ทว่าเส้นเจ้อชวนไม่ล้ม

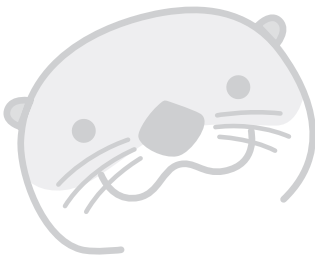
ฮาเซินยันพื้นลุกขึ้น เวลานี้เองเสียงลมที่ถูกฉีกทิ้งก็ระเบิดออกกลางอากาศอีกครั้ง ลูกธนูคมกริบมาพร้อมกับเสียงอสનીที่บันทึก ตรึงอยู่ข้างกายฮาเซินกลางพายุฝน

ธนูป้าอ่องเปี่ยกฝน

นั่นมิใช่สายอสนีบนท้องฟ้า แต่เป็นกลุ่มอสนีบนพื้นดิน ทหารม้า
หนักย่ำพื้นจนเกิดเสียงดังสนั่น ตอนบุกเข้ามาแม้แต่สายฝนยังถูกชน
กระแทกจนกระเด็นไป เหมือนลัทธิร้ายที่กระโจนออกมาในราตรีมืดมิดอย่าง
ดูดัน ลั่งเฝ้าเสวยจินวี่งฟาม่านฝน เขียวฉือเหยที่ร่างกายเต็มไปด้วยโลหิต
ประหนึ่งสายอสนีดำทะมึน พุ่งจากขอบฟ้ามายังสนามรบ

น้ำค้างแข็งเย็นเยียบผ่านแดน

หมาป่ามาแล้ว

ทดลองอ่าน

ฮาเซิน ลูกชั้นท่ามกลางแรงสั่นสะเทือน เขาหันกลับไปมองกลุ่มเมฆ
ทะมินที่ถั่งโถมมาทางนี้

พายุฝนกระหน่ำใส่ทหารม้าเหล็ก กระเด็นเข้าไปในก๊อบเต๋าม้าพร้อม
ดินโคลน ผุ่งหมาป่าแผดเสียงควบทะยาน ความรู้สึกกดดันที่ไม่พบเจอ
มานานแผ่ไปทั่วสนามรบ นี่เป็นความน่าเกรงขามของทหารม้าเหล็กหลิเปย์

เมื่อเซียวฉือเหยาปรากฏตัวในสมรภูมิจึงบั่ว การจู่โจมกะทันหันของ
ฮาเซินก็ล้มเหลว เขามีอาจบุกเข้าไปในดวงใจได้ แต่กลับต้องสูญเสีย
ขุนพลและกองกำลังฝีมือดีที่นี้ ขึ้นอยู่ต่อไปก็มีแต่เสีย ยามนี้เขาจึงถอน
กำลังทันที

กองหน้าบริเวณประตูเมืองหันหัวม้ากลับแล้ว ทหารส่งข่าวด้านหลัง
ดูเมืองโบกธงเหยี่ยวสีไปมาขณะหือตะบึง ทหารม้าเหล็กหลิเปย์ที่ยาว
ต่อเนื่องเหมือนมังกรตัดกำลังทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเปียนซา เหล่า
แมงป่องเข็นเครื่องมือจู่โจมเมือง เริ่มล่าถอยไปยังแม่น้ำฉาสือที่อยู่ทางทิศ
ตะวันออก

ประตูเมืองเปิดออกทันที ถานไถ่พู่พาทหารรักษาการณ์ที่อดกลั้น
มาสองวันถือดาบพุ่งออกมา ตะโกนสุดเสียง “ท่านรองมาแล้ว!”

ฮาเซินถือดาบโค้งตัวร่างขึ้นอาชาตัวที่ว่าง ใช้ภาษาเปียนซาสั่งให้
กองกำลังฝีมือดีออกจากแถว แยกเป็นสองทางคอยเป็นปราการปิดท้าย

สกัดทหารม้าเลี้ยวแพรวและทหารม้าเหล็กหลิเปยทางทิศตะวันตกและทิศ
ตะวันออกเฉียงใต้ไว้ ยื้อเวลาให้กับกองกำลังขนส่งอาวุธตรงกลางที่กำลัง
ล่าถอย

“ผู้จวิน!” ฮั่วหลิงอวินคว้าดาบด้วยมือเดียว พาเฟิงท่าซวงอีรุดมา
ข้างกายเส้นเจ้อชวน

เส้นเจ้อชวนใช้มือซ้ายหยิบดาบหย่างซานเสวียนขึ้นมา เขาไม่ได้ขึ้นม้า
แต่มองฮาเซินนำกองกำลังฝีมือดีควไปทางทิศใต้ รับมือกับเซียวฉือเหย

ผู้จวินพูด “เตรียมพร้อม”

ฮั่วหลิงอวินตอบสนองฉับไว เขาชูแขนบนหลังม้า ตะโกนเสียงดัง
ไปยังกำแพงเมือง “เตรียมพร้อม...”

แผ่นหลังของฮาเซินกำลังจะเรนหายเข้าไปในสายฝนที่ตกหนัก ทว่า
เส้นผมสีแดงของเขาสะดุดตาเกินไป เหมือนเป่าเป็นที่สว่างอยู่กลางสายฝน
เส้นเจ้อชวนจ้องมองเขาล้ำจับจ้องกระต่ายที่กำลังเคลื่อนไหว ฮาเซิน
ที่อยู่กลางสายฝนเหมือนตระหนกถึงบางอย่าง เขาหันกลับมาทันใด มอง
เส้นเจ้อชวนผ่านพายุฝนและเอ่ยคำพูดคำหนึ่ง

หน้าไม้ยักษ์บนกำแพงยิงออกไปทันใด ลูกธนูยักษ์กลางอากาศ
เหมือนรถเทียมม้าที่พุ่งชนสรรพสิ่งสะเปะสะปะ พริบตาเดียวก็จู่โจมด้านหลัง
ของฮาเซิน ฮาเซินถูกบีบให้ลงจากหลังม้าในช่วงเวลาคับขันตอนที่น้ำฝนสาด
กระเซ็นไปทั่ว จังหวะที่เขาถ่วงตัวหลบ ลูกธนูยักษ์พุ่งเข้าใส่กองทหารม้า
ฝีมือดี เหล่าทหารม้าถูกแรงกระแทกจนล้มลงบนพื้น ม้าศึกหลบเลี่ยงไม่ทัน
เมื่อถูกลูกธนูยักษ์พุ่งชนก็ตายทันที

ม้าศึกแผดเสียงตื่นตกใจ ร่างกายล้มลงในน้ำโคลน โลหิตสาด
กระจายในพริบตา กองกำลังนี้ถูกตีแตกแล้ว หน้าไม้ยักษ์เป็นอาวุธที่
ทหารม้าเปียนซาแค่ได้ขึ้นชื่อก็หวาดกลัว เพราะอาวุธทำลายล้างอัน
รุนแรงยิ่งของมันหาใช้สิ่งที่คนคนเดียวจะสามารถต้านทานได้ ทุกครั้งเมื่อ
ปรากฏโฉมในสมรภูมิ จะทำให้มีผู้บาดเจ็บล้มตายนับไม่ถ้วน

ฮาเซินตะเกียกตะกายลุกขึ้น ตวัดดาบโค้งไปข้างหน้าทันใด สกัด
ดาบกลางสี่ของเซียวฉือเหยไว้ กระนั้นเซียวฉือเหยมิใช่เส้นเจ้อชวน

ดาบโค้งของฮาเซินชะงักเพียงชั่วครู่ ก่อนจะถูกเขากดลงบนพื้นจนดาบ
เกือบหลุดมือ

พละกำลังเช่นนี้น่ากลัวเกินไป!

ร่างของฮาเซินจมลง เขาใช้สองมือประคองดาบโค้ง แผลเสียง
คำรามและพยายามดันขึ้น

เชียวฉือเหยมีได้สวมหมวกเกราะ น้ำฝนหยดลงมาตามจอนผมเขา
คราบเลือดที่ยังชะล้างไม่สะอาดไหลผ่านคิ้วตา เขากดดาบหลังลิ้นช้า ๆ
หลุบตามองฮาเซินในช่วงเวลานี้และเผยรอยยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มที่ชวนให้
คนชนลุก

“ข้า กำลัง ตาม หา เจ้า”

เสียงฝนเทกระหน่ำ เมฆดำหนักทึบปกคลุมฟ้าดิน แทบจะกดลงมา
บนสมรภูมิ เสียงอสันระเบิดระลอกแล้วระลอกเล่าอยู่ติดหนึ่งศักราช ฮาเซิน
มองเห็นเชียวหมาป่าในความมืดสลัว

ดาบโค้งปาดไปด้านข้าง พาให้ดาบหลังลิ้นไถลออกไป

จังหวะที่ฮาเซินถอย กีบเท้าหน้าของลั่งเถาสวี่จิ้นยาลงบนรอยเท้า
ที่เขาทิ้งไว้พอดี ทำให้โคลนสกปรกกระเด็นขึ้นมา ทหารม้าเปียนซาครอบด้าน
ปะปนกับทหารม้าเหล็กหลิเป่ย ดาบใหม่เอี่ยมของทหารม้าเหล็กตี๋มโลहित
ในเปียนจวินมาจนอิม คมปลาบเหมือนกำลังอำปากร้องคำราม ฮาเซิน
เร่งรื้อถอยและขึ้นม้าอีกครั้ง ดาบหลังลิ้นจูโจมมาตรงหน้า ม้าของเขา
ถอยหลังหลายก้าว เชียวฉือเหยเหมือนได้พักผ่อนสะสมกำลังมาเต็มที่
จึงรุกไล่อย่างต่อเนื่อง

ถ่านไถู่กระโดดขึ้นมา กระโจนเข้าไปในกลุ่มทหารม้าเปียนซาที่คิด
ล่าถอย ควางดาบฟันไปที่ขาม้าก่อน จากนั้นค่อยนำกำลังไล่ตามแมงป่อง
ที่เคลื่อนย้ายอาวูร เขาเค้นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมออกมา “ไปตายซะเถอะ!
ซดใช้ชีวิตคืนมา ไ้พวกหัวโหล่น!”

ในที่สุดทวนโจวก็เริ่มตอบโต้ ทหารม้าเสือแพร่วิ่งข้ามคูเมือง ดัน
ทหารม้าเปียนซาไปทางทิศตะวันออก กองกำลังทหารม้าเหล็กที่อยู่ริมแม่น้ำ
ฉาสือสัดทางขึ้นเหนือ ตัดทางถอยของทหารม้าเปียนซาที่ริมแม่น้ำ ร่วมกับ

ทหารรักษาการณ์และทหารม้าเสื้อแพรโอบล้อมศัตรูสามด้าน บีบให้ทหารม้าเป็นชนา มารวมตัวที่พื้นที่ตรงกลาง

บัดนี้ช่องโหว่ที่เหลืออยู่มีเพียงทิศเหนือ แต่ฮาเซินยังลังเลไม่ออกคำสั่งล่าถอยไปทางทิศเหนือเสียที เพราะทิศเหนืออยู่ติดกับค่ายซาซาน เขาเกรงว่านี่จะเป็นกับดักที่เชี่ยวชาญเหยยงใจทำให้ ยิ่งกังวลว่าลู่ก่วงไปจะซุ่มโจมตีอยู่ทางทิศเหนือ เขาตกอยู่ในสถานการณ์ฉับพลันที่ข้าศึกโอบล้อมสี่ทิศแล้ว

ดาบหลางลี้วาดมาที่ลำคอ ฮาเซินก้มตัวหลบอย่างว่องไว ออกคำสั่งเป็นภาษาเขียนจาระหวางยกดาบต้านไว้ “กองหน้าสับเปลี่ยน!”

กองกำลังฝีมือดีที่รับมือกับทหารม้าเหล็กหลิเปยถอยหลังทันที แมงป่องสบโอกาส รวมตัวกันเป็นกำแพงเฉียงทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ หมุนควงค้อนเหล็กตอนควบทะยาน

ดาบหลางลี้สูงขึ้นกะทันหัน ใบดาบรองรับน้ำฝนที่เทกระหน่ำและพาดขวางอยู่กลางอากาศ ประหนึ่งโซ่เส้นสุดท้ายที่ผูกมัดทหารม้าเหล็กไว้ เชี่ยวฉือเหยไม่ขยับ ทหารม้าเหล็กหลิเปยข้างหลังก็ไม่ขยับ

ฮาเซินร้องสั่ง “บุกตี!”

ก็บเท้าม้าของเหล่าแมงป่องย่ำเหยียบน้ำโคลน ตะโกนภาษาเขียนชาเสียงดังตอนที่น้ำโคลนกับน้ำฝนผสมกันสาดใส่หน้า เชี่ยวฉือเหยลดแขนลง ทหารรักษาการณ์ที่เฝ้าดูอยู่บนกำแพงยังมองเห็นไม่ชัดก็ได้ยินเสียงดาบคืบฝักอย่างพร้อมเพรียงดังมาจากทหารม้าเหล็ก ไม่น่าเชื่อว่าทหารม้าเหล็กจะเก็บดาบในเวลา

เชี่ยวฉือเหยยืนอยู่ข้างหน้าชักดาบยาวเล่มใหม่ออกมาทันใด ทหารม้าเหล็กเหมือนเกราะเหล็กที่ถูกกระชากผ้าคลุมออก ได้ยินเสียง “เซ่ง” ดังพร้อมกัน ข้างท้องม้าปรากฏดาบยาวที่เหมือนกันทั้งหมด ดาบยาวยังไม่เคยตีมีโลหิตในเปียนจวิน แคเคยอวดประกายในหลุมยุบฉือเท่านั้น ตอนนั้นฝนตกลงมา สิ่งที่ไหลลงมาจากปลายดาบยาววับยังคงเป็นน้ำฝน

ค้อนเหล็กของแมงป่องเหวี่ยงมาตรงหน้า กองทหารม้าเหล็กหลิเปยกระจายตัวทันใด พวกเขาสลายกองหน้าและขยับไปสองฝั่งอย่างรวดเร็ว

ปล่อยให้แมงป่องพุ่งเข้ามาโดยไร้อุปสรรค พอแมงป่องเข้ามาได้ครึ่งหนึ่ง ฮาเซินถึงรู้สึกไม่ปกติ ทว่าคำสั่งถอยของเขามีอาจถ่ายทอดมาถึงที่นี่ได้ เนื่องจากกองหน้าของทหารม้าเหล็กที่ขยับไปอยู่สองข้างเริ่มวิ่งกลับมาแล้ว

เซียวฉือเหยควบทะยานอยู่ด้านหน้าสุด รับมือกับแมงป่องขณะพุ่งผ่านไปโดยเร็ว อสนีฝ่าเปรี้ยงปร้าง สายฝนกระหน่ำรุนแรงกว่าเดิม ค้อนเหล็กของแมงป่องยังไม่ทันแตะโดนเกราะหนักก็ถูกดาบยาวตัดหัวเสียก่อน

ทหารม้าเหล็กหลีกเปี่ยงทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เหมือนกรงเหล็กที่แข็งแกร่ง พวกเขา 'กัดกิน' แมงป่อง ทำให้แมงป่องตกอยู่ในวงล้อมที่ลึกยิ่งกว่าเดิม หลังจากนั้นก็ทำเหมือนเซียวฉือเหย ใช้ดาบยาวปาดคอแมงป่อง

ทหารม้าเหล็กซัดดาบอย่างพร้อมเพรียง หลังจากนั้นเป็นเสียงศีรษะร่วงตกลงพื้น

ฮาเซินร้องสั่งทันใด “ฝ่าออกไปทางตะวันออก!”

สู้ต่อไปไม่ได้แล้ว ข้อได้เปรียบของทหารม้าเป็นชาฮายไปสิ้น แมงป่องบุกเข้าไปในวงล้อมของทหารม้าเหล็กมีแต่จะถูกเชือดเท่านั้น ฮาเซินเสี่ยงอันตรายบุกโจมตีสวนโจวกะทันหัน ที่นี้ทำให้เขาสูญเสียมากเกินไป เขาต้องหยุดการสูญเสียทันที ฝ่าวงล้อมออกไปให้ได้โดยเร็วที่สุด และข้ามแม่น้ำ

แมงป่องข้างหลังล้มเลิกความคิดที่จะสู้ต่อ พวกเขาขึ้นม้าและเร่งทหารราบให้ดึงลากเครื่องมือ ทั้งหมดฝ่าไปทางทิศตะวันออก

ฮาเซินควบทะยานเร็วรีกลางสายฝน น้ำฝนเย็นเฉียบกระทบใบหน้า เขาจ้องไปข้างหน้า เปิดเส้นทางที่เต็มไปด้วยโลหิตอย่างรวดเร็ว ทว่าเสียงกึกกัมม้ำพลันดังขึ้นด้านข้าง ลังเถาเสวียจินไม่ยอมแพ้ ดาบโค้งของฮาเซินถูกกระแทกจนเป็นตอนยกขึ้นสกัด เซียวฉือเหยไว้มากว่า สองคนหือตะบึงสุดกำลัง เหมือนกระสุนปืนใหญ่ที่พุ่งออกไปกลางพายุฝน

ฮาเซินปราดไปจนถึงขอบวงล้อม ผืนทรายริมแม่น้ำฉืออยู่ตรงหน้านี้เอง ทหารม้าเป็นชาลงน้ำต่อสู้กับทหารรักษาพระองค์ที่ดักซุ่มอยู่ที่นี่

อย่างไม่ลดละ หาดตื่นเต็มไปด้วยสีแดงฉาน

ฮาเซินควมม้าน้ำ ลั่งเถาเสวี่ยจินฟงซุนข้างลำคอของม้าศึก ทำเอา
ม้าศึกของฮาเซินเซไป เขาต้องร้องเชือกบังเหียนเพื่อควมมม้า เชียวฉือเหย
ตัวตาดบดัดเชือกบังเหียนของฮาเซินจนขาด ม้าศึกไม่มีแรงหมุนตัวกลับ
พาฮาเซินล้มลงบนหาดตื่น

ฮาเซินร่วงลงบนพื้นและกลิ้งตัวไป เหลิงชื่อของเขาหล่นอยู่ข้างคูเมือง
ตอนต่อสู้กับเลิ่นเจ้อชวน ยามนี้จึงมีเพียงดาบโค้งและมีดสั้นเท่านั้น เสียง
เข่นฆ่ารอบด้านดังสนั่นหู เขาใช้มือข้างที่ว่างวักน้ำจากแม่น้ำ ดูดวงตาสองข้าง
ที่ถูกคราบเลือดบดบัง

เชียวฉือเหยลงพื้นเช่นกัน ร่างสูงใหญ่บังสายตาของฮาเซินที่มอง
ไปทางทิศตะวันออก กลายเป็นภูเขาสูงที่คั่นกลางระหว่างฮาเซินกับผืน
ทะเลทราย ฮาเซินยกดาบโค้งที่บิ่นงอขึ้นมาตรงหน้าอก ปรับลมหายใจแล้ว
ฟุ้งตัวออกไปในจังหวะที่เชียวฉือเหยกระโจนเข้ามา

คมดาบปะทะกันจนเกิดเสียงดังบาดหู เชียวฉือเหยยันฮาเซินไว้และ
ดันไปข้างหลัง ฮาเซินผืนประคองร่างกาย จังหวะที่น้ำฝนตกกระหน่ำคมดาบ
และกระเด็นออก เขาชักดาบกลับทันใด เบี่ยงตัวหลบในจังหวะที่ดาบหลังลี
วาดมาข้างหน้า

น้ำในแม่น้ำซัดสาดตามจังหวะฝีเท้าของทั้งสองคน

ใบหน้าของเชียวฉือเหยยังหลงเหลือคราบเลือด รูปแบบการต่อสู้
ของเขาที่เอาแต่รุกไม่ยอมถอยเหมือนคนที่กำลังหนีเอาชีวิตรอด สะท้อน
ความปรารถนาในการจู่โจมอย่างรุนแรง ทุกครั้งที่ฟันดาบลงมาล้วนทำให้
แขนของฮาเซินชา ดาบโค้งแทบจะกลายเป็นเศษเหล็กหลังการจู่โจมถึงกระชั้น
ของดาบหลังลี

ฮาเซินหมุนตัวล้มลงกะทันหันเมื่อถูกเชียวฉือเหยฟาดฟัน ตอน
กำลังจะตกน้ำเขาใช้แขนผืนยันร่างกายไว้ จากนั้นย่อตัวยกดาบขึ้นต้านไว้
อีกครั้ง

เชียวฉือเหยไม่เปลี่ยนท่า กดดาบลงมาด้วยแรงทั้งหมดในท่อน
ดาบโค้งที่ฮาเซินต้านไว้ลดต่ำลงช้า ๆ จนแนบติดกับไหล่เขา เขาถึงขั้นรู้สึก

ได้ถึงความคมของดาบหลางลี่ ลำคอของฮาเซินเปล่งเสียงหอบหนักออกมา เขาถูกเซียวฉือเหย่กัดจนเจ็บขา เขาลงไปแล้วแต่ฮาเซินไม่ยอมคุกเข่า ให้เซียวฉือเหย่

สิบสองเผ่าคุกเข่าต่อหน้าต้าโจว มีคนหิวตายนับไม่ถ้วน เขาก้าวเดินมาถึงวันนี้เพื่อหาทางออก ฮาเซินรักและชื่นชอบทะเลสาบชื่อถี้ แต่หลายปีที่ผ่านมาเขากลับต้องนอนกลางดงดาบและกระบี่ เขาไม่เคยก้มหัวให้ทหารม้าเหล็ก เป็นเหยี่ยวผู้กล้าที่บินวนอยู่บนท้องนา

ฮาเซินใช้แรงทั้งหมดที่มีต้านกำลังของเซียวฉือเหย่ไว้ แผลเสียงคำรามขณะดันดาบหลางลี่ออก เขาพุ่งไปข้างหน้าอย่างท้าวหาญ เกือบจะเนือนคอเซียวฉือเหย่ได้

เซียวฉือเหย่ถอยหลังก้าวหนึ่งทันที จากนั้นงอศอกกระแทกดาบโค้งจนหลุดมือฮาเซิน อาสาข้างกายแผลเสียงขณะล้มลง ฮาเซินชักมีดสั้นออกมา จูโจมอีกครั้งก่อนที่เซียวฉือเหย่จะโผล่เข้ามา ดาบหลางลี่เปลี่ยนทิศไม่ทัน เซียวฉือเหย่คลายด้ามดาบ ใช้เกราะแขนขวารับมีดสั้นไว้ มือซ้ายกำมัดต่อยฮาเซินจนหายใจล้มลงในน้ำ

ฮาเซินทำให้น้ำกระเซ็นเป็นวง เขาลำลึกน้ำแล้วกระโจนขึ้นมาทันใด ก่อนที่เซียวฉือเหย่จะโจมตีก้าวต่อไป กอดเอวเซียวฉือเหย่ไว้ใช้เท้าเกี่ยวจนสะดุดพาลงน้ำไปด้วย น้ำกระเซ็นขึ้นมาอีกกระลอก เซียวฉือเหย่บิดคอเลื้อยด้านหลังของฮาเซินรัดคอจากข้างหลัง ฮาเซินหายใจไม่ออก มีดสั้นแทงออกไปและชนถูกเกราะหนัก เขาล้มเลิกความพยายามทันที เปลี่ยนเป็นใช้มีดสั้นลองแทงไปที่ดวงตาของอีกฝ่าย เซียวฉือเหย่ได้แต่ปล่อยมือหลบ ฮาเซินเปลี่ยนเป็นกอดแขนเซียวฉือเหย่ เบี่ยงตัวตามและจับข้อมือข้อมือ

ฮาเซินกดหน้าเซียวฉือเหย่ไว้ ทำให้อีกฝ่ายหายใจไม่ได้เมื่ออยู่ในกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว เขาจับมีดสั้นหมายจะตัดหัวแต่เซียวฉือเหย่พลิกมือกำมีดสั้นไว้ จังหวะที่คมมีดบาดเนื้อเซียวฉือเหย่ออกแรงยกตัวขึ้น กระแทกใต้คางของฮาเซิน

ฮาเซินรู้สึกปวดตา ช่องโหว่เพียงชั่วพริบตาเดี๋ยวนี้เองทำให้หน้าอกเขาถูกข้อศอกของเซียวฉือเหย่โจมตีจนกระดูกโลหิตหุดออกมา เซียวฉือเหย่

ปล่อยมือถื่น มือที่เต็มไปด้วยโลหิตทูปฮาเซินจนลืมนึกว่าอีกครั้ง
ครั้งนี้รุนแรงเกินไป

ปากมูกของฮาเซินมีโลหิตไหลออกมา เขาถึงขั้นวิ่งเวียนเล็กน้อย
เสียงเข่นฆ่าเดี่ยวไกลเดี่ยวไกล ฟันที่ตกรรทกทำให้ทุกสิ่งพราเลือน ตอนยัน
แขนขึ้นเขารู้สึกว่าปลอกหนังที่แขนตัวเองขาด ดอกซื่อถึในกระเปาแขนลื้อ
ลอยไปตามกระแสน้ำ ฮาเซินมีอาจคว่าดอกไม้เอาไวได้ เพียงพริบตามัน
ก็ถูกกับเท้าม้าย่าจนละ

เชียวฉือเหยหิบบดาบหลางลี่ขึ้นม่อีกครั้ง สองตาของเขาเปี้ยกขึ้น
ฮาเซินเคยเห็นหมาป่าที่เป็นเช่นนี้ คินวันนั้นที่หิมะตกหนัก เชียวฉือเหย
ใช้เวาตาเช่นนี้ไล่ตามตนไปหลายสิบหลี่

ทหารม้าเหล็กหลี่เปียนบุกทำลายทหารม้าเปียนซาจนแตกพ่าย พวกเขา
รุกไล่มาตามริมแม่น้ำฉาสือ ทำให้ทหารม้าเปียนซาไร้ซึ่งทางหนี น้ำใน
หาดทรายต้นกลายเป็นสีแดงฉาน ศพที่ลอยอยู่ในน้ำทับถมกันอยู่ตรง
หัวเลี้ยว สายฝนชะล้างใบหน้าของทุกคนจนขาวซีด กองหนุนที่ฮาเซินทิ้งไว้
ในเกอตำเล่อมิได้มาถึง

ฮาเซินแหงนหน้าตากฝนระหว่างหอบหายใจ เขาข้ามไหลของ
เชียวฉือเหยไปไม่ได้ มองไม่เห็นฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำฉาสือ เขาสวด
ภาวนาในใจอย่างสิ้นหวัง “เทพเจ้าโปรดคุ้มครอง...”

ดาบหลางลี่ปล้นปักลงบนหาดทราย โลหิตสาดกระจายในแม่น้ำ
ร่างของฮาเซินคุกเขาล่งในกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวก่อนจะลืมนลง

เสียงพายุลฝนดังครืนครั้น หน้าอกของเชียวฉือเหยสะท่อนขึ้นลง
เสียงกับเท้าม้าข้างหลังหยุดลงทั้งหมด ท่ามกลางผืนดินกว้างใหญ่ไพศาล
ทหารม้าเหล็กต่างมองมาที่เขา เชียวฉือเหยหันหน้าไปทางแม่น้ำฉาสือ ชูแขน
ที่กำลังแผ่ลมสีแดงไว้

ในความเงียบอันยาวนาน มีเพียงเสียงน้ำไหลเชี่ยว

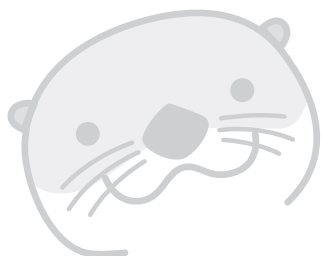
ถ่านไถหุ่ย่าน้ำเข้ามาสองก้าว เขาโยนดาบทิ้ง ร้องให้ตะโกนไปข้างหน้า
“ชนะแล้ว!”

“พวกเรา...” ลำคอของทหารม้าเหล็กเปล่งเสียงสะอื้นอย่างขมกัลัน

จากนั้นก็ร้องคำรามเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น “พวกเราคือหมาป่า!”

ความหม่นมัวที่ปกคลุมพวกเขามานานครึ่งปีลดเลือนในที่สุด แม่น้ำ
ฉาสีที่ทอดตัวในแนวเหนือใต้มีโลหิตร้อนระอุของคนนับไม่ถ้วนไหลอยู่
หลี่เป่ยซิงเอาศักดิ์ศรีของตัวเองกลับคืนมาท่ามกลางพายุฝน

เชียวฉือเหย่กำหมัดแน่น ขอบตาแดงเรื่อเจิบๆ

ทดลองอ่าน